

Annie Darling

Een strik om het vintageboetiekje

1

Wonen op een woonboot met een vaste ligplaats aan het Regent's Canal in de buurt van Primrose Hill had zo zijn voordelen.

Ook al lag het op slechts een paar kilometer afstand van Oxford Circus, als je wakker werd en de vogeltjes hoorde fluiten, leek het net alsof je midden in de natuur was. Door de patrijspoorten keek je uit op een groene oase. Niet alleen door de bladeren aan de bomen die langs het kanaalpad stonden, maar ook door de weerspiegeling van die bladeren op het water.

Helaas hield Phoebe er niet echt van om midden in de natuur wakker te worden. Phoebe hield niet van natuur. Je had daar veel te veel modder, vieze luchtjes en mensen met van die praktische schoenen.

Phoebes bed stond op een verhoogd platform waardoor ze al liggend het uitzicht kon bewonderen, maar wonen op een boot betekende ook dat je veel moest luchten. Vooral matrassen, want als die vochtig bleven, kwam er heel snel schimmel op.

En Phoebe hield ook niet van schimmel. Maar ze wist dat ze blij moest zijn dat ze in zo'n gewilde wijk woonde en geen huur hoefde te betalen, ook al was dat op een boot. De boot heette The Sheila, de naam was geschilderd op de achtersteven. Phoebe had haar geleend van haar vriend, mentor en baas toen hij achttien maanden geleden naar Australië was vertrokken om op bezoek te gaan bij zijn ouders. Tot op he-

den was hij nog niet teruggekomen. Zo was Johnno. Hij had een envelop achtergelaten voor Phoebe met daarin de sleutels van The Sheila en wat instructies, die voornamelijk over het composttoilet gingen.

‘De rest kun je zelf wel uitvogelen, Pheeb. Jij bent altijd al het brein van de zaak geweest,’ had hij onderaan de brief geschreven. Dat briefje was ook echt Johnno.

The Sheila mocht dan zo haar eigenaardigheden hebben, de boot voelde als thuis voor Phoebe en Coco Chanel, een prachtige zwarte Franse bulldog en de beste huisgenoot die Phoebe ooit had gehad. Coco lag nog steeds opgekruld op haar eigen Tempur-kussen, ingestopt in een Hongaarse quilt gevuld met ganzendons.

Phoebe liet Coco slapen en klom uit bed, ze keek of er nog genoeg water in de watertank zat – wat het geval was – en deed een plastic douchekapje over haar hoofd en nog belangrijker, over de schuimrubberen haarrollers in haar haar. Als je als vrouw op een woonboot woonde met een watertank die kuren had, kon je er geen uitgebreide doucheroutine op na houden. Phoebe douchte ’s ochtends maar twee minuten, lang genoeg om fris en schoon te worden, maar niet zo lang dat haar kostbare watervoorraad helemaal opraaakte, waardoor ze nog genoeg water had om haar tanden te poetsen en koffie te zetten.

Daarna begon Phoebe aan haar korte vijfstaps-skincarerroutine, die ze afrondde met een zonnebrandcrème met factor 50. Ook al was het oktober, zodra de zon begon te schijnen, was die erg fel en Phoebe was bang om bruin te worden en rimpels te krijgen.

Vervolgens ging ze met haar eerste koffie van de dag in het zonnigste hoekje van de woonkamer met open keuken zitten om zich op te maken.

Phoebe had geen tijd voor bronzers, contourlijnen en klopjes op haar gezicht.

Ze hield van een effen canvas: foundation en concealer onder haar ogen om haar bleke huid egaal te maken. Dan was ze klaar voor de eyeliner waarmee ze op haar bovenste oogleden met een vaste hand een lijn trok, een perfecte streep die wat uitliep bij de hoeken. Ze gebruikte een zacht oogpotlood onder haar oog voordat ze mascara opdeed. Heel veel mascara. Zodat haar blauwe ogen er extreem groot uitzagen.

Sommige mensen zeiden dat je of je ogen opvallend moest opmaken of je lippen, maar niet allebei. Voor dat soort mensen had Phoebe geen tijd. Ze omlijnde haar lippen en kleurde die in met een rode lipliner, en toen was het tijd voor haar handelsmerk: de Rouge Allure-lippenstift van Chanel, donkerrood met blauwe tonen, waardoor Phoebes huidskleur er nog bleker uitzag.

Hierna haalde ze haar haarrollers uit en borstelde haar dikke zwarte haar, waarbij ze ervoor zorgde dat de randen en pony van haar onberispelijke, strakke bob lijnrecht waren.

Phoebe draaide haar gezicht naar links en rechts om te controleren of het perfect was. Of zij perfect was. Natuurlijk was ze dat!

Nu was het tijd om een van haar vele nauwsluitende, zwarte vintage jurkjes uit de jaren dertig aan te trekken die in haar kledingkast hingen. Tussen alle kleerhangers zat precies vijf centimeter afstand, zodat er genoeg ventilatie tussen de jurken kwam. Het zou haar echt niet gebeuren dat haar jurken zouden gaan schimmelen. Die klote mottenplaag van 2019 was al afschuwelijk genoeg geweest. Phoebe was nog steeds niet helemaal hersteld van die donkere periode.

Toen ze de schuifdeur van de kledingkast weer dichtdeed, begon Coco Chanel te janken om Phoebe te laten weten dat ze wakker was en hulp nodig had om van het verhoogde bed te komen.

Nu Phoebe klaar was om de dag te beginnen, was het tijd voor Coco Chaneels ochtendroutine. Eerst veegde Phoebe de

slaap uit Coco Chanel's ogen. Daarna gebruikte ze een wattenstaafje en een speciale olie die per ons duurder was dan goud, en smeerde de rimpeltjes op Coco's bekje in, die snel ontstoken raakten. Daarna sprayde ze een avocado-mist op het hondje en masseerde dat in zodat haar zwarte vacht ging glanzen als zijde.

Dit was hun speciale momentje. Veel geaai en geknuffel totdat het tijd was om de wereld tegemoet te treden.

'Wat wil je vandaag aan, Coco?' vroeg Phoebe zoals elke morgen, terwijl ze naar het kleine kastje liep waarin Coco's outfits en accessoires zaten. 'Het is fris buiten. Ik denk dat je een jasje aan moet.'

Phoebe koos een roze fluwelen halsband en een tweedjasje geïnspireerd op het bekende Chanel-pak. Coco plofte op haar achterste neer en hield gehoorzaam haar voorpoten omhoog zodat Phoebe haar kon aankleden. Daarna trok Phoebe zelf een jas van imitatieluipaardbont aan. Ze hield echt van de herfst en winter en dat kwam vooral doordat ze dan van die prachtige jassen van imitatiebont en korte kasjmieren vestjes kon dragen. Ook deed haar veeleisende kledingstijl – ze schoof haar voeten nu in een paar suède stilettohakken van tien centimeter hoog – het niet zo goed op een temperatuur van boven de twintig graden.

Het was stipt vijf voor halftien. Oefening baart kunst, want zelfs met Coco onder haar arm en een strakke rok en hakken aan, lukte het Phoebe met gemak om van de boot naar het kanaalpad te springen.

'Goeiemorgen Pheeb's! Goeiemorgen Coco. Wat zien jullie er allebei weer mooi uit.'

'Hoi Sadie, hoi Gunther!' riep Phoebe terug. Ze zette Coco op haar pootjes en zwaaide naar haar burens.

De burens waren nog een ander nadeel van het leven op een woonboot. De bewoners van de andere boten die de vaste aanlegplaats van The Sheila deelden, zagen zichzelf als een

aparte gemeenschap.

Bah! Phoebe wilde geen deel uitmaken van een of andere gemeenschap, helemaal niet als daar mensen bij zaten die T-shirts met tie-dye droegen en elke ochtend yoga deden op het dak van hun boot, zoals Sadie en Gunther.

Naast onheilspellende waarschuwingen over het compost-toilet, had Johnno (in hoofdletters en onderstreept) geschreven dat Phoebe ‘aardig moest zijn tegen de burens ook al is dat niet echt jouw ding. Je weet nooit wanneer je zonder stroom komt te zitten en wat kaarsen moet lenen of een sleep naar de dichtstbijzijnde werf nodig hebt. Denk aan je manieren, Pheeb!’

En dus was Phoebe altijd aardig tegen Sadie en Gunther. Ze stuurde ze zelfs een berichtje als ze naar de grote supermarkt aan Chalk Farm Road ging om te vragen of ze nog iets nodig hadden. De burens aan de andere kant van The Sheila waren Emma en Sean en die vielen wel mee. Ze droegen geen tie-dye en Phoebe had ze hun moestuin laten uitbreiden naar haar dak. Ook hadden ze samen zonnepanelen aangeschaft. Soms stond Phoebe gewoon versted van hoeveel ze wist over zonnepanelen en de ideale groeiomstandigheden voor wortels en tomaten.

Maar het meeste wist ze over vintagekleding. De roodbruine herfstbladeren knerpten onder haar voeten toen Phoebe het kanaalpad verruilde voor het trottoir. Ze ging de hoek om, en nog een hoek om, en toen zag ze The Vintage Dress Shop in de verte. Haar hart begon, zoals elke morgen, wat sneller te kloppen.

Als Phoebe bij de winkel aankwam, nam ze altijd even een momentje om haar ogen over al die mooie, kleine details te laten gaan. De naam van de winkel, opvallend in een prachtig zwart cursief lettertype. De etalage, waarin zoals altijd één jurk stond. Deze maand was dat een elegante zwartsatijnen avondjapon uit de jaren dertig met een schuine snit en schou-

derbandjes in glitterstof, omdat oktober officieel het begin van het feestseizoen was.

Phoebe deed de deur van het slot – het rinkeltje van de bel klonk haar als muziek in de oren – en haastte zich toen naar het alarm om dat uit te zetten. Daarna zette ze koers naar het keukentje naast het kantoor.

Ze vulde de drinkbak van Coco. Ze opende een zakje speciaal hondenvoer en zette water op voor haar tweede grote kop koffie van die dag.

Het was nu tien over halftien. Tijd voor Phoebe om met haar koffie op een van de twee felroze fluwelen sofa's in de winkel te gaan zitten die officieel alleen, en echt alléén, voor klanten waren. In de winkel hing een aantal in het oog springende bordjes waarop in duidelijke bewoordingen stond dat eten en drinken in de winkel niet was toegestaan, maar de winkel was nog niet open en Phoebe zou nóóit iets in de winkel morsen. Nooit van haar leven!

Ze hield van de stilte voordat de rest van het personeel binnenkwam. Ze kon de winkel en, nog belangrijker, de jurken nu even goed bewonderen.

Niet alleen de felroze sofa's, maar ook de jurken, die op kleur hingen, zagen er goed uit op Instagram. Een regenboog aan rekken met de prachtigste japonnen. De groene jurken, van het zachtste mintgroen tot een gothic-achtig donkergroen dat zo diep en donker was dat het bijna zwart leek. Elke kleurschakering van blauw: saffierblauw, azuurblauw, licht grijsblauw, koningsblauw, Frans marineblauw. Een zonnige selectie van gele japonnen dicht bij het raam die leken te stralen in het zachte najaarszonnetje. Allerlei tinten rood, oranje, roze, paars...

Phoebe verstijfde toen ze zag dat iemand, waarschijnlijk Sophy, haar minst favoriete collega, lavendelblauw en lila door elkaar had gehangen. Tjongejonge, ze moest ook alles zelf doen. Ze kon niet eens even van haar kop koffie genieten

zonder op te moeten staan om de jurken in de goede volgorde te hangen.

Nu ze aan Sophy herinnerd werd: daar stond dat rek van haar, kostbare winkelruimte in te nemen waar eigenlijk gewoon jurken hoorden te hangen voor betalende klanten. Maar nu hingen daar jurken voor de nieuwe verhuurservice van The Vintage Dress Shop, waar Phoebe fel tegen had geprotesteerd. Het verbaasde haar niet dat Sophy jurken van inferieure kwaliteit had ingekocht. Het deed gewoon pijn aan Phoebes ogen om ze daar te zien hangen op dat ene rek. Meer ruimte zou ze ook niet geven aan dit onbezonnen plan.

Het ging compleet in tegen waar de winkel voor stond. Klanten konden nu een japon huren alsof ze een tapijstomer huurden. Ze zouden die jurken onvermijdelijk behandelen als tijdelijke wegwerpjurken en ja, de jurken waren verzekerd en ja, klanten moesten een borg betalen, maar Phoebe wist gewoon dat ze vies, verfomfaaid en misschien zelfs beschadigd zouden worden teruggebracht.

Nee! Daar ging ze nu niet aan denken. Dit was Phoebes speciale moment waarin ze, zoals haar personeel het noemde, haar imperium overzag. Hier voelde ze zich veilig.

Met een voldaan zuchtje ging Phoebe weer zitten. De warmte van Coco Chanel's compacte lijfje tegen haar aan terwijl ze allebei even een momentje namen om gewoon te zijn voordat de drukte van de dag begon.

2

Hun dagdroom werd onderbroken door het gerinkel van de winkelbel. Sophy, verantwoordelijk voor het rek met huurjurken, en een doorn in Phoebes oog vanaf het moment dat ze in de winkel was komen werken, kwam binnen en nam de vochtige kou van buiten mee en de geur van een broodje bacon. Om tien uur ging de winkel open en het was nu één minuut voor tien. In principe zou Sophy hier om kwart voor tien moeten zijn, zodat ze haar ontbijt op had als Phoebe het bordje van de winkel van dicht naar open draaide.

En waar waren Anita en Bea? Die zouden hier nu ook al moeten zijn. Als het aan Phoebe lag, als zij het voor het zeggen had, dan zou ze ze allemaal laten inklokken want ze namen gewoon een loopje met haar.

Phoebe fronste.

Maar na Sophy kwam ook Cressida binnen, Sophy's stiefzus; ze noemden elkaar 'zus-vriendin', wat Phoebe altijd een beetje misselijk maakte, maar Cress was haar favoriete collega. En niet alleen collega, ze zag Cress als een goede vriendin, dus toverde ze een glimlach tevoorschijn.

'Goeiemorgen! Geweldige tas, Cress.'

Cress kon een gehavende japon transformeren van een lap stof naar een kostbare jurk, maar ze was niet alleen het versteltalent van The Vintage Dress Shop. Ze had ook nog een bijbaantje waarin ze japonnen die niet aan Phoebes hoge kwaliteitseisen voor de winkel voldeden, repareerde en verkocht. En ze borduurde slogans op draagtassen. Op haar

nieuwste creatie stond: MY OTHER BAG IS A BIRKIN.

‘Ja, grappig hè?’ was Cress het met haar eens. Haar glimlach lichtte haar knappe gezicht op. Haar glanzende bruine krullen leken te dansen bij elke stap die ze zette en, weer drong de lucht van bacon... en koffie Phoebes neusgaten binnen.

Ze had van Sophy niet anders verwacht, maar Cress zou toch beter moeten weten. Toch was Sophy de enige die ze aansprak, toen die haar verpakte, maar alsnog stinkende broodje bacon neerlegde op de art-decotoonbank waar de kassa op stond. ‘Je kent de regels! Geen eten en drinken in de winkel! Hup, naar het terras!’

Cress’ glimlach was nu meer verontschuldigend dan stralend. ‘Sorry. Zal niet meer gebeuren.’

Het zou wel weer gebeuren. Dat wist Phoebe zeker.

Sophy zuchtte. ‘Maar we moeten toch dóór de winkel om op het terras te komen.’ Ze gooide recalcitrant haar zwierige rode paardenstaart naar achteren.

Phoebe zou die verschrikkelijke dag bijna twee jaar geleden, toen Sophy onverwachts binnen was komen lopen, nooit vergeten. Ze claimde dat Johnno haar een baan in de winkel had aangeboden.

Technisch en oké, biologisch gezien, was Sophy Johnno’s dochter. Maar hij en Sophy’s moeder waren uit elkaar gegaan toen ze nog maar een baby was en ze hadden nooit veel contact gehad.

Niet zoals Phoebe die Johnno al kende sinds ze zestien was en als zaterdaghulpje in zijn vorige winkel, Johnno’s Junk, was komen werken. Ze kende hem al haar halve leven en ze mocht hem graag.

Phoebe was in de wolken geweest toen Sophy had aangekondigd dat ze naar Australië ging emigreren. Johnno was met haar meegegaan, maar toen Sophy een jaar later terugkeerde, was dat zonder Johnno. Phoebe had gehoopt dat ze als tussenoplossing weer bij The Vintage Dress Shop was ko-

men werken, totdat ze ander werk vond, maar tot nu toe leek Sophy geen aanstalten te maken om weg te gaan.

Integendeel, met haar jurkenverhuuronzin, leek het er wel op alsof Sophy de winkel voor zichzelf wilde hebben. Phoebe geliefde winkel.

Ze moest ervoor zorgen dat Sophy het niet te hoog in haar bol kreeg. Gelukkig was Phoebe niet iemand die over zich heen liet lopen, maar vooral ene Sophy Stevens niet.

‘Je begint om tien uur. En dat is het nu al geweest, dus ik betaal je nu om je ontbijt te eten,’ bleef Phoebe doorgaan. Naast haar jankte Coco Chanel ter bevestiging, al vermoedde Phoebe dat het gejank vooral betekende dat Coco ook graag een broodje bacon wilde. Helemaal toen ze van de sofa af sprong en Cress en Sophy het kantoor in probeerde te volgen. Phoebe bukte en pakte haar op.

‘Je weet dat er nitraat in bacon zit en dat is slecht voor je,’ herinnerde ze het hondje. ‘En, je weet wat de dierenarts de vorige keer zei. Ze probeerde je te bodyshamen en ook al vind ik je perfect, we moeten wel wat aan die taille van je doen.’

Coco leek de korte peptalk niet echt te waarderen, maar toen kwam Bea buiten adem de winkel binnenstormen, haar blonde haar in de war, roze wangen. ‘Het spijt me echt!’

Dit was zó Bea, vol verontschuldigungen en smoesjes over wat er was misgegaan, deze keer een bus die vaststond in het verkeer. Phoebe herinnerde zich dat Bea niet zo lang geleden nog toegewijd was. Haar rechterhand. Ze had altijd zonder tegenspraak gedaan wat Phoebe haar vroeg, maar de laatste tijd had ze slechte gewoontes ontwikkeld. Ook dit schreef Phoebe toe aan Sophy.

En ten slotte kwam ook Anita binnenlopen. Vijftien minuten te laat en zonder excuus, want zij en Sophy woonden in hetzelfde huis in Hackney en als Sophy er twee minuten te vroeg kon zijn, terwijl ze onderweg ook nog zo’n goor brood-

je bacon had gekocht, dan zou Anita dat ook moeten redden.

Phoebe zei niets. Dat hoefde niet. Haar afkeurende blik zei genoeg. Helaas was Anita steeds beter bestand tegen Phoebes afkeurende blikken. En ze kon hier niet eens Sophy de schuld van geven. Anita was altijd al moeilijk geweest.

Maar Anita liet, naast haar leuke wijde roodwollen jasje uit de jaren vijftig (ondanks haar vele tekortkomingen was Anita altijd onberispelijk gekleed) ook Phoebes afkeurende blik van zich afglijden. ‘Oké, oké,’ zei ze prikkelbaar. ‘Ik blijf wel langer om het in te halen.’

Dat deed Anita alleen niet. Dat deed ze nooit. Ze was altijd de laatste die binnenkwam en de eerste die wegging zodra het werk erop zat.

‘Je begeeft je op glad ijs,’ zei Phoebe tegen haar, terwijl Bea haar plek achter de toonbank innam. Sophy haastte zich naar haar zielige rek met huurjurken en toen rinkelde het belletje om hun eerste klant van die dag te begroeten.

Phoebe wierp een ervaren blik op de camelkleurige trenchcoat van de vrouw en de camelkleurige kledingstukken die ze daaronder droeg en haar huidkleurige pumps. Zelfs haar haar was beige. Die zou niets vinden in The Vintage Dress Shop. Waarschijnlijk was ze gewoon wat tijd aan het verdrijven voor een volgende afspraak. Phoebe zou geen begroeting en glimlach aan haar verspillen.

Trouwens, nu Bea en Sophy eindelijk klaar waren om te beginnen, kon Phoebe de goudkleurige wenteltrap achter in de winkel op glippen naar het atelier.

Beneden voelde ze zich dan misschien veilig, daarboven was ze gelukkig. Daar hingen hun beste en mooiste jurken.

De salon, zoals een aantal collega’s het maar bleven noemen, was een en al elegantie. De sofa’s hier waren gestoffeerd in een onopvallende kleur met kleine goudkleurige accenten. Er was een podium en de drie perfect geplaatste spiegelpanelen zorgden ervoor dat vrouwen vanuit elke hoek konden be-

kijken hoe ze eruitzagen in de jurk van hun dromen. Want het atelier was een plek waar dromen uitkwamen. De vrouwen die het geluk hadden om aan Phoebes strenge eisen te voldoen, mochten hier de belangrijkste jurk van hun leven uitkiezen, met Phoebes deskundige assistentie natuurlijk.

Hun bruidsjurk.

Phoebe had niet veel op met liefde en relaties. Kon je je hart ooit aan iemand toevertrouwen? Je verwachtingen? De geheime wensen van je hart? En dan helemaal aan een man?

Zeker niet! Maar als je dom genoeg was om te denken dat dat wel kon, dan kon je net zo goed een geweldige jurk dragen als je het jawoord gaf.

De rekken in het atelier waren niet zo kleurrijk als die van beneden. Voor het ongetrainde oog. Maar Phoebes oog was getraind, dus zij zag de subtiele verschillen tussen wit, ivorkleurig, crèmekleurig, champagnekleurig, oesterwit en nog minstens dertig andere variaties wel. Om nog maar niet te spreken over de kleine collectie goud- en zilverkleurige jurken en hun enige zwarte bruidsjurk, die daar al ongeveer twee jaar hing. Hij was al vaak gepast door de wat stoerdere bruidjes, maar die waren altijd gewaarschuwd door iemand in hun bruidsgezelschap, meestal een verontruste moeder met ‘Zwart is een rouwkleur’.

Phoebe ging eerbiedig met haar hand langs de jurken, haar huid gestreeld door zijde, satijn, fluisterzacht chiffon en crêpe georgette...

Ze liep door de salon en onder een kleine boog door naar de ruimte met designerjurken. Daar bewaarden ze hun duurste jurken; er hing een jurk van Mary Quant, een papieren jurk van Paco Rabanne uit de jaren zestig en een blauwe overhemdjurk met rode stipjes van Claire McCardell uit de jaren vijftig met een ingenomen taille, driekwartsmouwen en een sjaalkraag. Daarachter, onder het schuine dak, zat de werkkamer van Cress. Cress haastte zich op dit moment de trap op,

met Coco Chanel in haar kielzog.

‘Er kwam een vrouw binnen om te vragen of ik haar broek kon inkorten,’ legde ze uit. ‘Ik heb beleefd gezegd dat ik dat niet ging doen. Dat nam ze niet echt goed op.’

‘Ik zag al dat zij een tijdverspiller was!’ riep Phoebe uit. Het was een van haar superkrachten om tijdverspillers te herkennen.

Cress verdween in haar werkkamer waar een rek met jurken stond die haar aandacht nodig hadden, en Phoebe ging met tegenzin terug naar beneden om haar afsprakenboek te halen, dat ze in een laatje onder de kassa bewaarde.

Sophy zat altijd te zeuren dat het efficiënter zou zijn om de afspraken in een digitale kalender te zetten, maar Phoebe deed gewoon alsof ze dat niet hoorde. Het had een zekere klasse, het was een soort ritueel, om elke afspraak voor het atelier in te plannen in een afsprakenboek met een zwartfluwelen kaft.

Phoebe keek wat er vandaag op het programma stond en zag dat er elk moment een aanstaand bruidje kon arriveren. Precies op dat moment ging de deur open, rinkelde het belletje en kwam er een jonge vrouw de winkel binnenlopen, haar glimlach was zowel nerveus als opgewonden. Achter haar liep een oudere vrouw met dezelfde verwachtingsvolle blik op haar gezicht. Waarschijnlijk haar moeder.

Phoebe wierp een korte, maar taxerende blik op de bruid in spé. Ze had een gemiddelde lengte, slanke bouw en de nerveuze glimlach lag nog steeds om haar lippen, dus ze zou waarschijnlijk niet heel lastig zijn of een sterke mening hebben die haar niet uit het hoofd kon worden gepraat. Kortom, ze was iemand waar Phoebe mee kon werken.

‘Victoria?’ Phoebe liep achter de toonbank vandaan. ‘Ik ben Phoebe. We hebben contact gehad.’

‘O ja. Bedankt dat je me in kon passen. Dit is mijn moeder, Suzanne.’ Victoria knikte enthousiast. ‘Mijn hemel, ik heb ge-

woon vlinders in mijn buik.’

Ja, Victoria zou niet voor problemen zorgen. Phoebe gebaarde naar de trap. ‘Zullen we naar boven gaan om je trouwjurk te vinden?’

‘We komen alleen kijken,’ kwam Suzanne tussenbeide. ‘Het brengt vast ongeluk om een trouwjurk te dragen waarvan de kans groot is dat de oorspronkelijke eigenaar al overleden is.’

Suzanne daarentegen, zou nog weleens voor problemen kunnen zorgen. Niet dat dat Phoebe zorgen baarde. Ze had al drie, nee vier jurken in gedachten die Victoria prachtig zouden staan en als Victoria verliefd was geworden op een japon, dan zou haar moeder daarmee instemmen.

Dat had Phoebe al talloze keren zien gebeuren.

Dus glimlachte ze alleen. ‘Zullen we, dames?’ Ze gebaarde weer naar de trap, maar rolde met haar ogen naar Bea terwijl de twee vrouwen de trap op klommen naar het jurkenparadijs.

Het was tijd voor het echte werk.

Een paar uur later verlieten Victoria en haar moeder de winkel nadat ze allebei tot over hun oren verliefd waren geworden op de tweede jurk die Phoebe had gepakt. Een ivoorkleurige, nauwsluitende jurk van Alençon-kant uit de jaren dertig die tot op de grond viel, met een blote rug en pofmouwen. Het was een jurk waar maar weinig vrouwen mee weg konden komen, maar Phoebe had meteen al gezien dat Victoria een van die zeldzame vrouwen was.

Het was vrijdag, nog maar twee weken tot Halloween. Iedereen was al plannen aan het maken voor alle feestdagen die eraan kwamen, kerstcadeautjes, oud en nieuw, dus het was lekker druk in de winkel. De hele middag klonk het stereofonische gerinkel van het belletje boven de deur en de kassa die openging.

Phoebe hielp het liefst klanten die op afspraak kwamen en niet mensen die zomaar binnen kwamen lopen en niets van

mode afwisten of wat ze goed stond. Halverwege de middag hielp Phoebe een vrouw die op een gegeven moment helemaal verbolgen werd omdat ze een bepaalde jurk van Phoebe niet mocht passen, terwijl ze haar eigenlijk een enorme dienst bewees.

‘Met jouw teint, moet je geen felgeel dragen. Iedereen kan zien dat je een echt wintertype bent,’ had Phoebe gezegd, terwijl ze naar een mini-jurkje uit de jaren zestig in een zachtere tint liep. ‘Jij kunt alleen geel dragen als dat koel, lichtgeel is. Maar robijnrood of donkerblauw staat je een stuk beter.’

De vrouw had de jurk op de verkeerde plaats teruggehangen en was de deur uit gestormd. Phoebe had haar alleen willen helpen om de beste versie van zichzelf te worden, zei ze tegen Cress toen ze naar boven was gegaan met een jurk waar een nieuwe rits op gezet moest worden.

‘O, Pheebes, misschien was ze gewoon blij met de versie van zichzelf die ze al was,’ had Cress zacht gezegd. ‘Heb je daar al aan gedacht?’

‘Ik zou niet weten hoe ze blij kan zijn terwijl ze totaal niet weet welke kleuren haar het beste staan. Wat een ellendig bestaan! Ik zou echt superongelukkig zijn als ik mijn leven doorbracht in pasteltinten.’ Phoebe rilde bij de gedachte en Cress grijnsde.

‘Als jij ooit lichtroze aan hebt, weet ik dat je een klap op je kop hebt gekregen en een hersenschudding hebt,’ zei Cress en ze richtte toen haar aandacht weer op de jurk die voor haar lag. ‘Nou, stop met me af te leiden. Ik ben bezig aan een lastige reparatie en ik moet me concentreren.’

Het was bijna sluitingstijd toen Phoebe weer naar beneden ging, waar Sophy net bezig was om drie huurjurken per koe-rier te verzenden naar wie weet waarheen.

Er was niets wat Phoebe woester maakte want, ook al waren het inferieure huurjurken, de kans was groot dat ze ze nooit meer terug zouden zien.

Sophy was zo brutaal om verveeld te kijken alsof ze dit al zo vaak hadden meegemaakt. Terwijl dit nog misschien maar vijf keer was gebeurd.

‘Je weet hoe de verhuurservice werkt. Klanten kiezen een of meerdere jurken op de website die ze willen huren. Ze vullen de formulieren in, betalen borg. Ik snap het probleem niet,’ zei Sophy langzaam.

‘Nee, dat snap jij inderdaad niet,’ zei Phoebe, terwijl ze de papieren uit Sophy’s handen griste zodat ze die kon bekijken. Het léék allemaal in orde...

‘Mijn wachttijd van vijf minuten is voorbij,’ bromde de koerier.

... maar dat weerhield Phoebe er niet van om het adres op te zoeken op Google Streetview om zich ervan te verzekeren dat de jurken niet in een of ander containerschip zouden belanden richting wie weet waar.

‘In hemelsnaam, Phoebe, doe niet zo belachelijk,’ snauwde Sophy. Sinds ze groen licht had gekregen voor deze verhuurellende, was het haar naar haar hoofd gestegen. Voorheen had ze nooit zo tegen Phoebe durven praten.

‘Of ik ga nu, of ik breng vijftig procent extra wachttijd in rekening,’ zei de koerier. Sophy griste de papieren weer terug en hield die buiten Phoebes bereik.

‘Het is oké,’ zei Sophy. ‘Je kunt de jurken meenemen.’

‘Het is niet oké,’ zei Phoebe, want ze had de jurken die ingepakt waren niet eens gezien, en het zouden zomaar – ze zag het Sophy wel doen – jurken kunnen zijn die niet van de verhuurservice waren, maar kostbare winkelveorraad en die werden nu verstuurd naar iemand die er slecht mee omging en niet eens een jurk wilde kopen.

‘Het is oké,’ herhaalde Sophy chagrijnig. Haar gezicht werd steeds roder en dat vloekte met haar haar.

‘Open de zak!’ eiste Phoebe.

‘Ik krijg hier niet genoeg voor betaald. Ik ga ervandoor,’ zei

de koerier, terwijl hij richting de deur liep, die plotseling openging.

‘We zijn gesloten!’ snauwden Phoebe en Sophy gelijktijdig. Ze namen niet eens de moeite om naar de eventuele klant te kijken terwijl ze vochten om de tas met jurken.

‘Ik zie iets smaragdgroens!’ siste Phoebe. ‘Als dat maar niet die fluwelen cocktailjurk is waarvan ik al zei...’

‘Phoebe!’ zei een geamuseerde, bekende stem. ‘Je zit op tien en je moet naar drie. Max vier!’

Phoebe liet de tas zo plotseling los dat Sophy naar achteren wankelde. ‘Ik zit helemaal niet op tien,’ zei ze, maar ze ging meteen een stuk zachter praten, want om eerlijk te zijn was ze heel hard aan het praten geweest. ‘Op vijf. Misschien zes.’

Terwijl Sophy de tas in de handen van de koerier duwde, die er praktisch mee de winkel uit rende, schudde de nieuwkomer zijn hoofd en grijnsde.

‘Wat moet ik toch met jou?’ vroeg hij.

Phoebe deed haar armen over elkaar en perste haar lippen open om de glimlach te verbergen die altijd om haar mond kwam als Freddy een ruimte in kwam lopen.

‘Je hoeft helemaal niets met mij,’ zei ze kordaat. ‘Anders sleep ik je voor de rechter.’